

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ.
Ὁ συνήγορος.

— Ναί ! εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ πελάτης μου κατέκοψε τὴν γυναῖκά του εἰς τεμάχια. Ἄλλ' ὅμως ἐπικαλοῦμαι

ἐνδεδμεμένη. Ἀναποφασίστως καὶ ἀτόλμως ἀνῆλθε τὴν πρώτην καὶ δευτέραν βαθμίδα τῆς κλίμακος τοῦ ἐξώστου καὶ παρετήρησεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Οὔτε ψυχὴ δὲν ὑπῆρχεν ! Εἰσῆλθεν. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει· ἐπὶ τοῦ γραφείου ἐντὸς μεγάλου δοχείου ἔκειτο ἡ μικρὰ καὶ μεμαραμμένη αὐτοῦ ἀνοδέσμη, τὴν ὁποίαν τῇ εἶχε προσφέρει τὴν προτεραίαν. Ἐξήγαγε τὴν ἀρχαίαν ἀνοδέσμη καὶ μετὰ κόπου εἰσήγαγε τὴν νέαν. Τὸ πείραμα ἦτο ἐκπληκτικώτατον. Ἡ Κλεοπάτρα Βασιλειεύνα ἀναμφιβόλως θὰ παρετήρει τὴν ἀραιμάνιον ταύτην ἀνοδέσμη. Ἀφοῦ ἔστησε τὴν ἀνοδέσμη ἤρχισε νὰ παρατηρῇ μετὰ περιεργείας τὰ ἐν τῷ γραφείῳ ἀντικείμενα.

Πόσον ὠραῖα καὶ κυρίως πόσον μυστικὰ πράγματα ἦσαν ! Κυρίως προσείλκυσε τὴν προσοχὴν του μικρὸν ἀντικείμενον, ὁμοιάζον ὠρολόγιον ἢ ἐνθύμιον, τιθέμενον ἐπὶ πλακῶν μνημείου. Παρατηρῶν αὐτὸ μετὰ προσοχῆς, τὸ παιδίον ἀνεγνώρισεν ὅτι τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο ἐχηρημάτισεν ἄλλοτε σφαῖρα πολυχρότου. Εἶχεν ἰδῆ τοιαύτας σφαῖρας καὶ εἰς τὸν πατέρα του. Ἀμέσως ἐνόησε τί ἐσήμαινε τὸ ὠρολόγιον ἐκεῖνο καὶ ἐγένετο κατέρυθρος. Ἴδου αὐτὸ τὸ μυστικὸν καὶ φοβερὸν συνάμα. (Ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Κλεοπάτρας Βασιλειεύνας ποτὲ ἀκόμη μετὰ τῆς ἀκριβείας δὲν εἶχε παρατηρήσει τὰ ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς ἀντικείμενα). Μετὰ ταῦτα παρετήρησεν ἐν ἄλλο ἀντικείμενον, ἐκ μελανοῦ ξύλου καὶ ὁμοιάζον κεκλεισμένῃ θυρίδι.

Ὑπὲρ αὐτοῦ ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν ἡ σύζυγός του καθ' ἡμέραν τῷ ἐπανελάμβανεν ὅτι δι' αὐτὸν εὐχαρίστως θὰ ἐγένετο κομμάτια.

— Τὰ πάντα ἐξερπνίζονται δεσποινίς, πρὸ τῆς καλλονῆς σας.

— Ἄλλὰ τότε λοιπόν, πῶς . . . καὶ διατί στέκεισθε ἀκόμη ἐμπρὸς μου ;

— Κύρ Νικόλα, δὲν εἶμαι καλὰ σήμερα. Αἰσθάνομαι τὰ αὐτιά μου νὰ καίουν . . .

— Χριστὸς καὶ Παναγία ! . . . κακὸ σημεῖο, ἀφαντικό.

Καὶ τὸ ζῶον μου ὄντας ἐφόρτισε πέρυσσι εἶχε κατὰ κόκκινα ταῦτιά.

ΤΥΠΟΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΔΟΥ

Γαλατῆ, Χαμδῆ πασᾶ χάν ἀρ. 6-7, ἀπέναντι Κοοπερατίφ.

Τίς ἦτο ὀπισθεν τῆς θυρίδος ἐκεῖνης ; ὦ ! πόσον ἐπιθύμει νὰ μάθῃ, τί ἐκρυπτεν ἡ θυρίς ἐκεῖνη ! Ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἐκεῖ, ὀπισθεν τῆς μυστικῆς θυρίδος, ἐκρύπτετο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἀποκατέστησε δυστυχῆ τὴν Κλεοπάτραν Βασιλειεύναν, ὅστις τῇ ἐπροξένησε τὸσαύτην φοβεράν καὶ ἀνεπανόρθωτον λύπην. Ἦθελε νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνου, ὅστις δὲν ἐλυπήθη τὴν Κλεοπάτραν Βασιλειεύναν. Ὁ Ἀλέξιος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνδρῆ καὶ ἐπίεσε τὸ κομβίον τῆς θυρίδος. Ἡ μελαινα θυρίς ὑπεχώρησε καὶ εἶδε τὴν εἰκόνα ἀνθρώπου μετὰ τοσοῦτω λυπηρᾶς φυσιογνωμίας, ὥστε, παρὰ τὴν πρόγνωσίν του, σπᾶνθη οἶκτον πρὸς αὐτόν. Ἐκλείσσε πλέον τὴν θυρίδα, ἀλλ' ἐπεθύμησε καὶ πάλιν νὰ ἴδῃ τὸ λυπηρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον καὶ ἐπίεσεν ἐκ νέου ἀναποφασίστως τὸ κομβίον.

— Παιδί μου ! — ἤκουσεν αἴφνης ὀπισθεν του γνωστὴν φωνὴν καί, ταραχθεὶς, ἐστράφη.

Πρὸ αὐτοῦ ἴστατο ἡ Κλεοπάτρα Βασιλειεύνα ἐν λευκῷ ἱματισμῷ. Μέχρι τοῦδε ὁ Ἀλέξιος τὴν ἐβλεπε μελανιμοῦσαν, ἐντὸς τῆς λευκῆς ὁμῶς ταύτης ἐνδυμασίας τῷ ἐφάνη ἐπουράνιος ἄγγελος.

— Συγγνώμην, — εἶπεν ὁ Ἀλέξιος, σταυρώσας τὰς χεῖρας αὐτοῦ, — πολὺ ἐπεθύμουν . . . δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνδρῆ . . .

(Ἀκολουθεῖ).

Μετάφραδις Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

8. ἀριθ.—ΜΠΑΚΤΣΕ ΚΑΠΟΥ— ἀριθ. 8.

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως συγκαταβατικὰς, φωτογραφικαὶ μηχαναὶ νεωτάτων καὶ τελειοτάτων συστημάτων, ἀμερικανικαί, ἀγγλικαὶ καὶ γαλλικαί.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρίστων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Ἠλικεὶς ἰδιαιτέρας παρασκευῆς Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

Μεγεθὴ	4 1)2 x 6	3	γρ. ἡ δωδεκάς
	6 1)2 x 9	4 1)2	»
	9 x 12	8	»

Πλουσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ. ἐκάστη καὶ με ἰδιαιτέρας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγάλας ποσότητας. Ἠλεκτρικαὶ συσκευαί, τηλεσκόπια, δίοπτρα, κτλ.

Ὅδηγία διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεάν εἰς ὅλους.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

N. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

Προμηθευται της Α. Μ. του Βασιλέως των Ἑλλήνων
της Α. Β. Υ. του Διαδόχου
και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας.

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους τοῦ τὸ χαίρον παγκο-
σμίου φήμης, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά παρά-
σημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ
35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35
και τελευταίως

τὸ αὐτοκράτ. παράσημον Ὁσμανιῆ δ' τάξεως.

Γενικὸν Γραφεῖον. δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν
9 — Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατᾶ χάν — 9
ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσ. και πληρεξουσίου
Κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἕκτακτος ὑπόληψις, ἥς ἀπολαύει δικαίως
τὸ ἀγνὸν προϊόν τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν
ΛΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι
και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες.
Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάνησαν συνονθυλεύματα (δῆθεν τῶν

κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παραποιήσεων, παρακαλοῦνται
οἱ κ.κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἐναντι φιάλην με ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν
τουρκιστί, ἑλληνιστί και γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. Συγγοῦ ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ται-
νία ἄρχεται ἀνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύ-
λιον και εἶναι τριγυρισμένη με ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

**Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἐναντι φιάλης
και ἐφιστάτε τὴν προσοχήν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.**

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθι προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

5

ΒΟΥΛΤΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ. ΕΓΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ. ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΟΜΕΝΑ: Εἰς γαλατῆς γροεαλίδα (ὑπὸ Κορνηλίας Πρεβεζιώτου.)
Σ τᾶγερι, ποίημα (ὑπὸ Ἑλένης Σβορώνου). — Ἡ φαντασία καὶ ἡ καλλιέρ-
γεια αὐτῆς (ὑπὸ Ἀλεξ. Μπαρπουσάδζογλου.) — Τὸ μυθιστόρημα ἐνὸς σολύγου,
μυθιστορία πρωτότυπος (ὑπὸ Βιργινίας Εὐαγγελίδου). — Ἄνοικτη ἐπιστολή,
ποίημα ὑπὸ Ἄλυος). — Μηριαία χρονολογήματα (ὑπὸ Κωνστ. Γ. Μακρίδου).
Ὁ Γαμβρόε τοῦ χωριοῦ μᾶε, διήγ. πρωτότυπος (ὑπὸ Γ. Ἀποστολάκη ἱατροῦ).
Παντοία κίησις: Τὸ ἐν Πειραιῶν κληρικὸν Ὀργανοτριφεῖον. — ὁ ἐν Φαναρίῳ
Μουσικὸς Σύλλογος. — Ἑλλ. Φιλολογικὸς Σύλλογος. — Αἱ σταχυολόγοι τοῦ
Millet. — Τὰ θαύματα τοῦ Φασουλί. — Ἐπιφυλὶς: Τὸ ἐγκλημα τοῦ Ἀλεξίου
ἐκ τοῦ ρωσικοῦ (ὑπὸ Δ. Φεστέρη).

Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
23 ἄρ. Γαλατῆ, Κουρδούμ. χάν ἄρ. 23.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμίλλου επιτυχίας, κατ' ανωτέρα, τελειότερα και ασφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική των πασχόντων οδόντων ούλων δυσσομίας και οιδουδηποτε νοσήματος του στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ τών σεσηπτότων οδόντων και ριζών άνευ του παραμικρού πόνου, διά τής χρήσεως άνωδύνου ύγρου.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' έκαστην εις τὸ ἐν Νεοχωρίῳ του Βοσπόρου οδοντοιατρείόν του. Τήν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 (τουρκιιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἄνδρέα Μυρίδου ὁδοῦ Ουζούν Τσαρτή-Μπαση, ἀρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἔξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τήν φυσικήν τρυφερότητα του προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων αἱ νέαι, περὶ πολλοῦ ποιουνται τήν διαφύλαξιν πῆς φυσικῆς τρυφερότητος του σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὄτον φροντίζουσι και διά τήν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἀν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠρατον και σῶμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ἁμῶς διά τῆν διαφύλαξιν και προαγωγήν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακή και τρυφερά ἐπιδερμὶς του προσώπου, ἐκπιεμένη εἰς τὰ ὀριμέα ψύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους του χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν του θέρους και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρήγνυται, προσλαμβάνει ἰσχροὺν χρῶμα και θείαν ἔρρυτιδώμενην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσἀρέστου ἐπιδράσεως της ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος του προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέριστατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἑλαία και ὀρυζοκόνεις διά τὴν καταπολέμησιν τῶν ταιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἀλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἑξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθην του προσώπου. Ἰδού λοιπὸν τὸ «Δερμοφίλον», ἔργον περιφανές τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τουτο φάρμακον ἑξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἔξανθήματα και τὰς φλογώσεις του προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων του προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα και χρῶμα ὠρατον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμοφίλον» κατέχει και εὐωδιαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθην τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διά διαρκὴ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διά τὰ ἔξανθήματα και τὰ ταιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διά σπόγγου ἢ διά τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα του προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὕδάτων τῆς «Κολωνίας», αἶτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσι παρὰ καθαρὸν οἶνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις του «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διά τὴν ἑξαλείψιν τῶν κηλίδων και του μελαφου χρῶματος του παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμοφίλον» διά τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ του προσώπου. Ὄταν διαρκῶς κάμηνη τις χρῆσιν του «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διά ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων του καφέ ἐκ του «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὕδατος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα του «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' έκαστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΠ» ἐν Πόλει ὁδοῦ Βιζνελιέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδοῦ Τοῦνελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις , 60
Ἐν τῇ ξένη φραγ χρ. 15
Ἐξάμηνιοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνοντα ἐπὶ ἀποδείξει φερουσι τὴν σφραγίδα του φύλλονου και τὴν ὑπογραφήν του ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἡ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁυ παύσομαι τὰς Λίριτας
ταῖς Μοῦσαις συγκαταμηνῶν
ἠδίστασιν συζυγίαι.»

Ἐδρ. Ἡρ. Μαίν. Στ. 673—5

ΕΙΣ ΓΑΛΑΝΗΝ ΧΡΥΣΑΛΙΔΑ

Ἔς εὔ παρίστης εἰς τὸ ὑψηλὸν ὑπερφῶν μου, γοργῇ γλαυκοπτερος χρυσαλὶς! Ἔ, πῶς ἐπλανήθης ἡ χαμαιφοιτὶς σὺ τῶν ἀνθῶν νύμφη μέχρις ἐδῶ, ὅπου, μονάζουσα ἐρημιτικῶς, ὑψιπλανῆ μόνον πτηνὰ ἔχω γείτονας; Εἶθε, εἶθε νὰ ἦτο μυρικανθῆς λειμών το δῶμά μου τὸ λιτόν, ἵνα σὲ φιλοξενήσῃ ἡ ξίως· ἀλλὰ φεῦ, εἶναι κενόν, χρυσαλὶς μου, κενόν ὡς ψυχὴ ὀρφανεύσασα τῶν ὀνείρων της, και εἰ: ὀνειρωδῶς γοητευτικὴν μόνον θείαν εἶναι πλούσιον, ὡς ὀνειροπόλημα ποθεινὸν ρεμβώδους τοπιογράφου.

Ἰδού διατί ὁ πεινηρὸς οὔτος ὄρφος, ἐνφ' ἐκουσίως μακρὰν τῆς ἐκνευριστικῆς του πρακτικοῦ βίου τύρβης ἐξορίζω ἑμαυτὴν, τί σιγηλὸν ἐνδιαίτημα, ὅπερ ἢ ἡλιολαμπῆς αἰθρία καταπλημμυρεῖ διαγελωσῶς ὡσεὶ ἀγγέλων μειδίαμα, μοι εἶναι φιλτερον ἀληθῶς ἢ ὁ ὁμοσ πολυτελής χρυσολαμπῶν και καλ λιμαριάρων μεγάρων.

Ἦ χρυσαλὶς, ἀδελφῆ σὺ τῶν ρόδων εὐπετῆς ὡς Ζεφύρων γέννημα, γλαυκὴ ὡς κόρη του ὑψανού, πόθεν ἦκες; Ἐκ του εὐδένδρου λόφου, ὅστις μεγαλοπρεπὸς και μαγικός, ὡς ὄνειρον ἄραχος ποιητοῦ πρβάλλων ἑναντι τῶν θυμῶν μου, ἀνατείλει πρὸς τὸν αἰθέρα ὁμοῦ μετὰ τῶν δένδρων αὐτοῦ και χιο-

νόλευκα τειμένη, αἰδμημόως και γραφικῶς ὡς γυναι παρθένοι κρυπτόμενα ὀπίσω βαθυπρασίτων πεικῶν και ὀρων;

Πόρρωθεν ἐκ τῶν ὑγρῶν τῆς Ἀμφιτρίτης δωμάτων ἀπλέτως ὀρωσῶς ἡ δροσώδης τῶν ἑτησίων νοτὶς εὐεργετικῶς τὴν ὑπὸ τῆς θερινῆς θάλπη πυρίσσοσαν γῆν ἀναψύχει, ὡς ριπίς ὑπὸ συμπαθοῦς χερὸς ἐπισειομένη ἐπὶ πυρέσσοντα ἀσθενῆ. Μὴ ὁμοῦ φέρεσαι, ἀεροβάτις ψυχῇ, ἐκ τῆς σαπφειροχρῶσου θαλάσσης, ἣτις ἀπλοῦται πόρρω ἀχρῆς, ὡς ὁ θεὸς, γλαυκὴ και γαλήνιος ὡς ἡ ἐλπὶς τῆς Ἀθανασίας, τὸ μέγα τουτο και θεῖον ἰδανικόν τῆς ἀνθρωπίνης ὀλότητος;

Ἦ μὴ ὡς ποθεινὸν τῆς Μούσης φίλημα ἔρχεσαι πρὸς με ἐκ τῶν ἱερῶν δαφνῶν του Παρνακσοῦ, ἔρρι δια τῶν ἁδρῶν σου πτερυγῶν τὰς μεμουσωμένας τῆς κορυφῆς αὐτοῦ δάφνας προσψάσασα; Ἦ μὴ, τέλος, ἀκροθιγῆς σὺ του πλανήτου ἡμῶν παροδίτις, καταρθάνεις ἐκ τῶν χρυσῶν του Παραδείσου ροδάων, ὅπου ραίνει ἀδμάντινα φέγγη ἡ θεολαμπῆς του ἰδαιώδους βίου αὐγῆ;

Ἦ! ἀν του οὐρανοῦ ἡ χρυσαυγῆς ἀγλαία ἦναι πατρὶς σου, δραπέτις σύλφις ἱερῶν λειμώνων, ἐλθέ νὰ σὲ ἐσπασθῶ! Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν δροσάπνονον αὐραν, ἦν προχέουσι ριπαζόμενα ἀενάως τῶν ἀγγέλων αἱ πτέρυγες, ἐκεῖ ὑπὸ ἀψιδας χρυσῶν νεφελῶν, ἐφ' ἃ: ὡς λύχνου ἐπαιωροῦνται μυρσοὶ ἡλιοι, ἐκεῖ ποθεῖ νὰ πετᾶ ἑσσεῖ γλαυκὴ ὡς σὺ χρυσαλὶς ἡ ψυχὴ μου!..

Ἦ, ὅποτον ἐνέχει μυστήριον ἡ σιγηλὴ και παλμώδης σου πτῆσις, παρθενικὴ χρυσαλὶς! ὄχι, δὲν εἶσαι ἐντομον σὺ ταπεινὸν ἐκ δυσειδοῦς βόμβυκος προκύψαν και εἰς ἡμεροβιον μόνον τρυφῶν ἡθῆ ὑπαρξίν· ὑπὸ τὴν χαρίεσσαν και ἰνδαματικὴν σου ἐμφάνισιν κεντεύει ἡ φαντασία μου πνευμά τι τῆς γῆς ἢ του αἰθέρος· ἐν μεταμορφώσει τυχαίως ἐπιφοιτῶν πρὸς ἐμέ.

Κυματοβάφης τοῦ ἀέρος κόρη, σ' ἔξορκίζω, εἰπέ μοι, τίς εἶ; εἶσαι Νύμφη τις Ὅρειάς τοῦ ἀπέναντί μου λοφίσκου ἐν στιγμή εὐχαροῦς παιδιᾶς ὑπὸ τὸν ὄροφόν μου κρυβεῖσα ἐπὶ σκοπῆ ἵνα ἐλπλήξης τὰς εὐπτόρους συντρόφους σου;

Εἶσαι γλαυκόπεπλος Ὁκεανίς, ἥτις μακρὰν τῶν ἀβροπλανῶν ἀδελφῶν σου πρὸς ἐπισκόπησιν τῆς πολυφρόντιδος γῆς ἐρχομένη; Ζηταῖς στιγμῆς ξενίαν ὑπὸ τὴν ἐρημον στέγην μου; Εἶσαι ἡ Μοῦσά μου, ἡ φαντασιόπληκτος κόρη, ἐπὶ σμικρὸν ὅπως μόνον φλήσης τὸ μέτωπόν μου λιπῶσα τοὺς καλλικρήμους βράχους τοῦ ἱεροῦ σου βουνοῦ; Εἶσαι μακαρία νεκροῦ τινος ψυχῆ, ἄλλου ἀστέρου κάτοικος, ὅπως ἐπίδης μικρὸν τοὺς θρηνοῦντάς σε ἐκεῖθεν ἀλφνης ἐπὶ τῆς γῆς καταπτῶσα;

Ἡ μὴ εἶσαι ἄγγελος θεῶθεν πεμπόμενος ὅπως ἐμπνεύσης ἐλπίδα καὶ θάρρος εἰς ἀπέλπιδά τινα ἐν τῷ κόσμῳ ψυχῆν, ὅπως μυστικῶς ὑποφελλίτης εἰς τὸ οὖς τραυματίου τινός τῆς ἀχμηρᾶς βιοπάλης, ὅτι πλέκεται ἡδὴ ὑψοῦ ἐκεῖ ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ τὸ κρινόπλεκτον στέφος τῶν ἐπιγειῶν ἀγώνων του;

Ὡ, πρὸς Θεοῦ! ἂν ἦται θεοπετής διαγγελεύς τὴν ἐλπίδα εἰς ὕψους φέρων, ἂν, θεσπεσία μου φίλη κυανῆ ὡς ἰπτάμενον μύσσωτον, σιωπηρῶς εἰς τὸ οὖς τῶν δυστυχῶν τῆς πηλίνης σφαίρας μορμύρης ἀμὴ λησόμενοι τὸν οὐρανόν, ἢ ἐλθέ, χρυσαλῖς μου, πτερυγίσσον ἐπ' ἐμέ! . . . δὲν εἰμ' ἐγὼ ἐκ τῶν Ὀλυμπιονικῶν τοῦ σταδίου τοῦ μογηροῦ, ὅπερ βετοπελαιστική δράσις καλεῖται καὶ ἂν ἀείφυλλός τις κλάδος τὸ μέτωπόν μου κοσμεῖ, δὲν εἶναι δάφνης ἢ μύρτου, εἶναι ἰτέας πενθῆρης στέφανος. Καὶ εἶναι ἀμάραντος ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἡ πενθῆρης ἰτέα, ὡς εἶναι ἡ μύρτος καὶ ἡ δάφνη ἀειθαλεῖς. Ναί, εἶναι ἀθάνατα ἐν τῇ φύσει τὰ τρία ταῦτα ἐμβλήματα τοῦ ἔρωτος, τῆς δόξης, τῆς θλίψεως, διότι τρία τινά εἰσιν ἀθάνατα ἐπὶ γῆς, ὁ ἔρως, ἡ δόξα, ἡ θλίψις! . . .

Τί πέτεσαι περίε, ἀγνή χρυσαλῖς, ὅτε μὲν θίγουσα γοργῶς καὶ ἐκθύμως τὴν ὀροφήν, ὡς ἐπτερυγίζεν ἔως χθῆς ὑψιπλάνης ἡ ἠδῶσα καρδία μου, ὅτε δὲ κελμηκυῖα τὸ δάπεδον ψάουσα, ὡς ἡδὴ ἀσθενῆς καὶ λιπόζως σῦρεται ἐπὶ τὰ πεζὰ ἐδάφη τῆς ζωῆς ἡ ψυχῆ μου; . . .

. . . Τί πετᾷς περὶ ἐμέφιλοῦσά με στοργικῶς ἐπὶ τὴν κόμην, τὰ χεῖλη, τὸ μέτωπον; Ὡ χρυσαλῖς

μου, δὲν εἰμαι ῥόδον ἐγὼ. Ὡ, ἐπεθύμουν νὰ ἤμην ῥόδον θαλερόν, ἵνα ἐπὶ στιγμὴν ξενίσω τὸ κοῦφον βάρος σου εἰς μυρόεντας κόλπους.

Σὲ ἀγαπῶ, ὄνειρώδες ὄν! Ὡθεύουσα τὴν μορφὴν μου ἢ πτήσις σου ἢ ἀβρὰ ὠπεύει ἅμα τὴν τρυφήν φαντασίαν μου. Ὡ, ἂν ἐγνώριζες, οὐρανόχρους ψυχῆ μου, πῶς ἀγαπῶ πᾶν ὅτι φέρει πτερὰ! . . .

Ἐχει πτερὰ πᾶν ὅτι ιδεῶδες καὶ ἔκπαγλον, ἔχει πτερὰ πᾶν ὅτι μέγα καὶ θεῖον. Ἐχει πτερὰ ἡ Ἥβη καὶ ὁ Ἔρως, ἡ Μοῦσα καὶ οἱ ἄγγελοι, ὁ αἰθεροπλανῆς ἀέτος, ὅστις ὡς ποτε τὸν Δία ὁ Προμηθεὺς ἀψηφεῖ εὐτόλμως τὸν ἤλιον, καὶ ἡ εἰς νέφη σκηνοῦσα χιονώδης Περιστέρα, ἥτις ἐπέπτη ποτὲ ἐπὶ τὴν ἱεράν κεφαλὴν τοῦ εἰς κρυσταλλώδη καὶ εὐρλοισθα νάματτα βαπτιζομένου Θεανθρώπου.

Ὡ, ἂν ποτε τὸ γαλανόν τῆς φαντασίας μου ἰδανικόν, τὸ ἀσύλληπτον ιδεῶδες, ὄπερ ἀνάσσει διηνεκῶς τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας μου, ἐτόλμων νὰ συγκεντρώσω εἰς ἰνδαλματικὴν ἀνθρώπου μορφὴν, θὰ τὸν ὠνειροπόλου βεβαίως γλαυκοχίτονα, νεφελώδη, πτερόεντα. . .

Μάτην μ' ἐκπειράζεις παιγνιωδῶς σκιρτῶσα πρὸ τῶν ὀμμάτων μου· δὲν σὲ συλλαμβάνω, πτερόεσσα ἔρωτίς! ὁ λαμπυρίζων τοῦ κάλλους σου σάπφειρος οἰκτρῶς θ' ἀπεχωματίζετο, καὶ θὰ ἐσφάδαζες ὑπὸ τοὺς σκληροὺς δακτύλους μου ἰλειονῶς ὡς ὑπόπτερος ποιητῆς ἐν τῇ σιδηρᾷ πραγματικότητι παπεδημένος.

Ἄλλ' αἰθερία μου ξένη, σ' ἔξορκίζω μὴ φύγης! μείνον ἐδῶ μετ' ἐμοῦ. Μείνον ἐδῶ μετ' ἐμοῦ, σαπφειρίνη Χάρις, παραδείσιος Νύμφη, ἔμψυχον ὄραρ μου! μὴ φύγης· ἐφ' ὅσον ἡ ῥοδόχρυσος δαίτη ἐμπιπλᾷ φωτὸς ἀγλαοῦ τὸ μονῆρες δῶμά μου, καὶ μόνον ὅταν ἐπὶ τὴν φύσιν ἐπιχυθῶσιν αἱ ἄνοφεραι τῆς ἑσπέρας σκιαί, ὑπάγε τότε, προσφιλές σὺ τῶν ἀνθῶν ἐράστρια, ἵνα, διπλοῦσα τὰς πτέρυγας, ὑπνώσης εἰρηνικῶς εἰς δροσεροῦ τινος ἀνθους ἀγκάλην.

Ἄλλὰ σὺ, φεῦ! . . . μ' ἐγκαταλείπεις, ἀγνή χρυσαλῖς, γοργῆ τῆς αὔρας ἀκόλουθος. Ὡ, στῆθι, στῆθι! . . . μὰ τὸν Οὐρανόν, ὅστις σ' ἐγέννησε, μὰ τὸν ἤλιον, ὅστις σὲ θάλπει, ἐπάνελθε πρὸς με, ψυχῆ ἀσταθῆς! Οἰμοί! μάτην σὲ καλῶ, ζεφύριον ὄν, καὶ, ἀπτην ἐγὼ, ἀδυνατῶ νὰ σὲ συλλάβω

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΛΙΠΕΡΓΙΑ ΑΥΤΗΣ

Ἡ φαντασία εἶνε ἡ ἔξοχος ἐκείνη διανοητική δύναμις, δι' ἧς τὰς ποικίλας γνώσεις καὶ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος

συμπύτσοντες καὶ συναρμολογοῦντες νέας κατασκευάζομεν εἰκόνας. Διαφέρει δὲ τῆς μνήμης κατὰ τοῦτο, ὅτι διὰ ταύτης μὲν ἀναμνησκομέθα λόγων, πράξεων καὶ γεγονότων, ἅτινα ἔλαβον χώραν εἰς τὸ παρελθόν διὰ τῆς φαντασίας ὁμοῦ σχηματίζομεν νέας ὅπως εἰκόνας ἀνυποστάτους ἐν τῷ πραγματικῷ κόσμῳ, καὶ περ τῶν στοιχείων ἐκ τοῦτου ληφθέντων. Ἡ μὲν μνήμη παραβάλλεται πρὸς κάτοπτρον, ἐν ᾧ ἐγκατοπτρίζονται τὰ πράγματα ἀκριβῶς ὡς εἶνε, ἡ δὲ φαντασία πρὸς καλειδοσκόπιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀλλάζουν καὶ μεταβάλλονται ἐπ' ἄπειρον τὰ χρώματα καὶ τὰ σχήματα.

Ἡ φαντασία οὐδὲν δύναται νὰ δημιουργήσῃ, νὰ παραγάγῃ δηλαδὴ ἐκ τοῦ μηδενός, ἀλλὰ πάντοτε μεταπλάττει τὴν προὑπάρχουσαν ὕλην. Ὅ ἐκ γενετῆς τυφλὸς δὲν δύναται ποτε νὰ σχηματίσῃ τὴν ιδίαν τοῦ χρώματος· ὁ βραδύτερον ὁμοῦ ἀπολέσας τὴν ὄρασιν δύναται νὰ συνδυάσῃ κατὰ φαντασίαν τὰ διάφορα χρώματα, τῶν ὁποίων ἔχει ἤδη ἀμυδράν ιδίαν καὶ νὰ παραστήσῃ πρὸ αὐτῆς χρώματα ποικίλα μὴ ὑφιστάμενα ἐν τῇ πραγματικότητι. Ὁ Μίλων ἐξέλεξε τὰς μαγευτικώτερας σκηνογραφίας, τὰ θελκτικώτερα θεάματα, τὰ ὁποῖα ἐθεάσατο πρὸ τῆς ἀμαυρώσεως τῶν ὀφθαλμῶν του εἰς τοὺς γοητευτικώτερους κήπους καὶ τὰ γραφικώτερα τῆς φύσεως τοπία, τὰ συνέπτυσεν εἰς ἓν ὅλον ἁρμονικόν καὶ περιέγραψεν ἐν τῷ Ἀπολεσθέντι Παραδείσῳ του Ἐδὲμ μοναδικήν, ἐφάμιλλο τῆς ὁποίας δὲν ὑφίσταται ἐπὶ τῆς σφαίρας μας. Αἱ ἀντιλήψεις καὶ αἱ ἀναμνήσεις ἔχουσι παραβληθῆ πρὸς ἀμόρφους ὄγκους τοῦ λατομείου, οἵτινες μόνον δι' ἀρχιτεκτονικῆς μεγαλοφυΐας δύνανται νὰ συντελέσωσι πρὸς παραγωγὴν ναῶν καὶ μεγάρων μεγαλοπρεπῶν. Ἡ φαντασία τῶν ποιητῶν, ζωγράφων, ρητόρων, μυθιστοριογράφων καὶ λοιπῶν

πλέον. . . Ἀπέπτῃς ἤδη κ' ἐχάθης ἀνυφουμένη πρὸς τὸ δρόχρον σοι ἀχανές, ὡς αὐτὴ ἡ δι' ἀελλωδῶν πτερύγων ἀποπτᾶσα εὐδαμονία τοῦ βίου μου, ἦν οὐδέποτε ἐπὶ γῆς θὰ δυνηθῶ ν' ἀνγκτήσω. Ἀλλὰ διὰ τῆς φορᾶς τοῦ ἀσυλληπτοῦ πτερυγισμοῦ σου ἀνέτεινας ἤδη τὰ βλέμματά μου πρὸς οὐρανόν. . . μυστηριώδες πνεῦμα, πνεῦμα παρήγορον! μὴ διὰ τοῦτου μοὶ ὑποδηλοῖς σιγῆλῶς ὅτι ἐκεῖ, μόνον ἐκεῖ, ν' ἀνεύρη δύναται ὁ θνητὸς τὸ ὡς σὺ γελᾷς καὶ ραδιόν, ἀλλὰ καὶ ὡς σὺ φευγαλίον καὶ ἀειπατὲς τοῦτο ἵνδαλμα; . . .

ΚΟΡΝΗΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΣΤ' ΑΓΕΡΙ

Τῆς ἀνοιξίς ἀγέρι ἀπαλό,
Ἄχ, πῶς ζηλεύω τ' ἀλαφρὸ σου βῆμα!
Πότε σὲ ῥόδο γέρνεις δροσερό,
Πότε σκορπᾷς 'ς τὴν ἀμμουδιὰ τὸ κῦμα.

Γεμάτο ἀπὸ μύριας εὐωδιαίς,
Στὰ στῆθην μας βαθειὰ σὺ ὑπαίνεις μόνο·
Σὺ βλέπεις τῆς χαραῖς μας τῆς κρυφαίς,
Σὺ βλέπεις τὸν ἀτέλειωτό μας πόνο.

Τὴ χάρι σου, ἀγέρι δροσερό,
Τὴ χάρι σου ζηλεύω νύχτα 'μέρα.
Ἄχ! νᾶχα τὰ λευκά σου τὰ φτερά
Νὰ 'πέταγα μαζί σου 'ς τὸν αἰθέρα!

Δὲν θάτρεχα 'ς τὰ σύννεφα ψηλά,
Δὲν θάπαιζα μὲ τάφρισμένο κῦμα.
Θὰ νᾶμπαινα 'ς τὰ στῆθην Του βαθειὰ
Καὶ θαύρισκα τῶν πόθων μου τὸ μνῆμα! . . .

Σάμος 11)3 1903.

Ἐλένη Σ. Σβορώνου.

καλλιτεχνῶν εἶνε ἡ δύναμις, ἥτις τὰς ἀμόρφους καὶ ἀσυναρτήτους ἀντιλήψεις συνδυάζει καὶ παράγει καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα.

Ἡ φαντασία, λέγει ὁ διάσημος Γάλλος μαθηματικὸς D' Alambert, εἶνε παράγων οὐχ' ἥττον οὐσιώδης διὰ τὸν γεωμέτρην ὅσον διὰ τὸν ποιητήν. Καὶ τῷ ὄντι δι' αὐτῆς ἐσχηματίθησαν πᾶσαι αἱ ἐπιστημονικαὶ ὑποθέσεις καὶ τὰ πειράματα, ἅτινα ἔφερον εἰς φῶς σπουδαίας ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις. Ἐξαιρετικῶς ὅμως τὰ ἔργα τῶν ὠραίων τεχνῶν εἶνε προϊόντα τῆς φαντασίας. Αἱ εἰκόνες αἱ γραφικαί, τὰς ὁποίας ζωγραφίζει ὁ χρωστήρ οἰονεῖ ἐμπνέων ζῶν εἰς τὴν ἀψυχον ὕλην, τὰ ἀγάλματα, ἅτινα λαξεύει ἡ σμίλη τοῦ γλύπτου καὶ εἰς τὰ ὑποκὰ ἐνσαρκώνει τὸ ἰδεώδες του, αἱ μουσικαὶ μελωδίαι καὶ αἱ οὐράνιοι ἐκεῖναι ἀρμονίαι, τὰς ὁποίας συνθέτει εἰς ὁμότεχος τοῦ Ὁρφέως ἀνυψῶν καὶ μεταρσιῶν ἡμᾶς εἰς σφαίρας ἰδανικὰς, οἱ στίχοι οἱ μελλήρυτοι καὶ θεσπέσιοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἀποκρυσταλοῖ τὰς ἐμπνεύσεις του εἰς λάτρες τῶν Μουσῶν, τί ἄλλο εἶνε ἐὰν μὴ προϊόντα γονίμου καὶ ἀνεπτυγμένης φαντασίας; Δι' αὐτῆς ἀποτυπῶνται ἐπὶ τοῦ μαρμάρου καὶ τῆς διφθέρας ἢ καὶ ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου ἰδεώδη νόων μεγαλοφυῶν, ὑπερβαίνοντα κατὰ τὴν τελειότητα καὶ τὰ ἐξοχώτερα τῶν φυσικῶν ἀντικειμένων καὶ πραγματικῶν γεγονότων, οἷα τὰ καλλιτεχνήματα τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πραξιτέλου καὶ ἄλλης ἐκείνης τῆς χορείας τῶν εὐφραντάστων προγόνων μας.

Μεγάλως συμβάλλεται ἐπίσης ἡ φαντασία καὶ εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρος. Ἀνθρωποι μὴ τυχόντες ἐπιμελημένης ἀγωγῆς καὶ ἐστερημένοι ἀνεπτυγμένης φαντασίας ἀμοιροῦσι συνήθως ἰδεώδους ὑψηλοῦ καὶ ἐξόχου· ἀπ' ἐναντίας ὅμως οἱ ἔχοντες πρὸς τῆς φαντασίας τὸν τύπον τοῦ ἐναρέτου καὶ ἀφοσιωμένου ἀνδρὸς εἶνε φυσικόν, ἀποβλέποντες συνεχῶς εἰς τοῦτον, νὰ ἀνυψοῦνται καὶ τελειοποιῶνται. Ἡ περὶ οὗ ὁ λόγος διανοητικὴ δύναμις ἔχει στενὴν σχέσιν μὲ τὰ αἰσθητήματα τῆς καρδίας. Ὅσον ζωηρὰ ἡ φαντασία, τόσον βίαια εἶνε καὶ τὰ αἰσθητήματα, ὅσον δὲ ὠχρὰ αὕτη, τόσον ἀσθενῆ καὶ ταῦτα. Οὕτω εἰκόνες χυδαῖαι καὶ ἀνήθικοι ὀλεθρίως ἐπενεργοῦσιν ἐπὶ τῆς καρδίας ὑποδαυλίζουσαι ποταπὰ αἰσθητήματα καὶ αἰσχρὰ πάθη, τῶν ὁποίων ἡ ἀκάθικτος ὀρμὴ ὠθεῖ τὸν ἄν-

θρωπον εἰς τὴν πρᾶξιν. Τοὺς νέους ἰδίως ἡ συνήθως σφριγῶτα πλήν χιμαιρικὴ φαντασία των, ἐξοκέλλουσα εἰς σχέδια μάταια καὶ κενόδοξα, εἰς ἐμπνεύσεις ἀλαζόνων καὶ ἐγωιστικῶν, ἀγει εἰς τὸ βάρβαρον τοῦ ὀλέθρου. Ὁ μὲν ἐδέσματα πολυποικίλα ἐν τῇ φαντασίᾳ παρασκευάζει καὶ τὸν βίον εἰς λουκούλλειους τρυφὰς; σπαταλᾷ, ὁ δὲ, δοῦλος τοῦ συρμού, φαντάζεται ὅτι πάντες τὴν περιβολὴν αὐτοῦ τὴν κομψὴν καὶ τὸ νεανικόν κάλλος; μετὰ θυμασμοῦ θεῶνται. Καθαρὰ ὅμως δικτηρούμενη ἡ φαντασία ἀπὸ τῶν μiasμάτων τῶν ἠθικῶν ἀνυψοῖ καὶ ἐξευγενίζει τὸν κάτοχον τῆς.

Ἀσάυτως εὐεργετικῶς ἡ ὀλεθρίως ἐπιδρᾷ ἡ φαντασία καὶ ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀτόμων. Οἱ νέοι συνήθως εὐθυμοὶ καὶ αἰσιόδοξοι τὰ πάντα ρόδινα βλέπουσι καὶ τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός των διέρχονται χρυσᾶ ὄνειρα πλάσσοντες. Ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην ἡ φαντασία ἐκπληροῖ χρέη τερπνοῦ καὶ εὐχαρίστου συντροφίου. Ἡ μελαγχολικὴ ὅμως φαντασία πολλοὺς κατέκαυσε μὲ τὰ ἄσβεστα πυρὰ τῆς. Οἱ ποιητὰ ἰδίως οἱ ἀπαισιόδοξοι μελετῶντες ἐπὶ τῆς ἀθλιότητος τοῦ κόσμου καὶ μὴ εὐρίσκοντες ἐν αὐτῇ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἰδανικοῦ των, τὸ ἴνδαλμα τῆς ψυχῆς των, πίπτουσι θύματα τῆς ὑπὲρ τὸ δέον ἐξημμένης φαντασίας των. Τίς δὲν ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Δ. Παπαρηγοπούλου, ὅστις τρικοντούτης μόλις ἐθυσιάσθη ὡς ὀλοκαύτωμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῶν μελαμβωρῶν ἐμπνεύσεσίν του; Οἱ μεγάλοι ἔθικοι ποιητὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλλάδος, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος καὶ ἄλλοι, πενήτους ἀείποτε καὶ γοερὰς ἐτόνισαν ὠδὰς. Ὁ δὲ Βκλαωρίτης γράφει ἐν τινι τῶν πρὸς τὸν Ροῖδην ἐπιστολῶν του: «Ἡμεῖς οἱ ποιητὰ πίπτομεν θύματα τῆς νευρασθενείας, ἥτις εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ ἀχαλιώτου καὶ πτερωτοῦ Πηγάσου μας.» Καὶ νομίζει τίς ὅτι ἵνα ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων του τούτων ὁ μέγας ποιητὴς ἐγένετο θύμα ἐκτάκτου νευρικοῦ παροξυσμοῦ.

Δέον λοιπὸν νὰ περιπρονήσωμεν τὴν φαντασίαν ὡς ὀλεθρίον στοιχεῖον, νὰ παραγνωρίσωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ θεοσδότου τούτου δώρου καὶ νὰ προσφέρωμεν ἀρὰν κατὰ τῆς Προνοίας; Ἀπαγε! Παντὸς ἀγχαθοῦ ἐτί χρῆσις καὶ κατάχρησις. Δὲν πρέπει ὅθεν νὰ ἐπιδιώκωμεν τὴν ἀπόσβεισιν τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς φωτός, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ καταστήσωμεν αὐτὸ

φαινότερον διὰ τῆς ἀρμοδίου καλλιέργειας. Ἐγείρεται ἐνταῦθα τὸ ἐρώτημα πῶς δέον νὰ διενεργῆται ἡ ἀνάπτυξις τῆς φαντασίας.

Ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς ἀρχεῖται ἀπ' ἤς ἡμέρας καθίσταται τις ἱκανός, ἵνα θεῖται τὴν φύσιν. Αὕτη εἶνε ὁ πρῶτος διδάσκαλος ὁ μορφῶν καὶ ρυθμίζων τὴν φαντασίαν. Οἱ μεγάλοι ποιητὰ καὶ καλλιτέχναι ἐγεννήθησαν καὶ ἐβίωσαν εἰς τὰ μαγικώτερα καὶ καταπληκτικώτερα τῆς φύσεως τόπια. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἠτένισαν τὸ πρῶτον εἰς τὸ φῶς παρὰ τοὺς πόδας γιγαντιαίων καὶ ἀστρογειτόνων ὀρέων καὶ ἀποκρήμων βουνῶν, ἄλλοι ἐντὸς κήπων καὶ ἀμπελώων καταφύτων καὶ ἄλλοι τινὲς παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ ἀτραγέτου καὶ ἀλλοπροσάλλου πόντου. Ὁ Ἄγγλος ψυχολόγος Πῶρτερ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο λέγει ὅτι ἀπὸ τὰ συγγράμματα τοῦ Μιλτῶνος, τοῦ Σκῶτ καὶ τοῦ Βουιανού καὶ ἀπὸ τὰς ζωγραφίας τοῦ Ραφαὴλ καὶ τῶν ἄλλων καλλιτεχνῶν εἶνε εὐχερὲς νὰ συμπεράνωμεν τὸν χαρακτῆρα τῆς γενεθλίου των γῆς ὡς καὶ τὰς φυσικὰς σκηνογραφίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐνεπνεύοντο. Ἡ φαντασία δὲν ἔχει μεγάλην ἀνάγκην διδασκάλου πρὸς ἀνάπτυξιν. Ὁ ἄνθρωπος ἐρχόμενος εἰς στενὴν καὶ ἐνδελεχῆ μετὰ τῆς φύσεως συνάφειαν, μιούμενος εἰς τὰ μυστήρια καὶ ἐντροφῶν εἰς τὰς καλλονας αὐτῆς ἀναπτύσσει τὴν φαντασίαν του. Ἐτερον μέσον πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτῆς εἶνε ἡ μετὰ βαθείας παρατηρητικότητος μελέτη τῶν ἀριστουργημάτων εὐφραντάστων καλλιτεχνῶν. Ἐχεις τάλατον ποιητικόν; μὴ ἀρκεῖσαι εἰς τὴν μελέτην τῆς φύσεως, ἔγκυψον προσέτι καὶ εἰς τὴν σπουδὴν ἔργων ποιητικῶν. Ἐχεις κλίσιν πρὸς τὰς ὠραίας τέχνας; περιεργάζου τὰ προϊόντα αὐτῶν. Ἄλλ' ἡ μελέτη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἶνε ὁ κυριώτερος συντελεστὴς ἐν τῇ διαμορφώσει τῆς φαντασίας. Ἐκεῖνοι οἱ ποιητὰ εἶνε οἱ δημοτικώτεροι, οἵτινες ἐμβαθύνοντες εἰς τὰ μύχια τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας ἀποκαλύπτουσιν ἡμῖν τοῖς τυρλοῖς τὸν νοῦν βροτοῖς τὰ ἐλαττήρια τῶν πράξεών μας. Ὁ ἀνθρώπινος βίος εἶνε προσφορύτερος καὶ ἀποτελεσματικώτερος πρὸς τὴν καλλιέργειαν τῆς φαντασίας ἢ τὰ μεγαλοπρεπέστερα τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης ἀντικείμενα. Διὰ τοῦτο ἡ ψυχολογία, ἡ ἱστορία καὶ αἱ βιογραφίαι δέον νὰ μελετῶνται μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ἐπισταμένως. Αἱ καθ' ἡμέραν σχέσεις

καὶ πράξεις οὐδὲν ἕτερον εἰσιν ἢ ψυχολογικά φαινόμενα διερμηνεύοντα τοὺς πόθους καὶ τοὺς διολογισμοὺς τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου.

Πόσον εὐτυχὴς, ἀνακράζει ὁ Dr. Mecosh, εἶνε ὁ νέος, ὅστις ἔσχε πατέρα προσενεγκόντα ἐαυτὸν ὑψηλὸν τύπον καὶ υπογραμμὸν εἰς τὰ τέκνα του, ἢ μητέρα μὴ εὐκαιροῦσαν ἐκ τῶν ἀπέριων περὶ τῶν τέκνων τῆς μεριμνῶν νὰ φροντίῃ περὶ ἐαυτῆς, ἢ ἀφωσιωμένον ἀδελφόν καὶ ἀδελφὴν, καὶ τέλος μακάριος ὁ ἀποκτήσας πιστὸν καὶ ἀνιδιοτελῆ φίλον, διότι αἱ ἀβραὶ αὐταὶ ἀναμνήσεις ἀείποτε ὡς παρήγορος ἀκτὶς καθοδηγοῦσι τὴν φαντασίαν του εἰς σύλλιν ἱεροῦ ἰδεώδους. Οὕτως ὁ ζήλος πολλῶν ἀγίων ἐκορυφώθη περὶ τὴν τέφραν τῶν ὑπὲρ πίστεως θυσιασθέντων μαρτύρων. Ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποιοῦ ὁ νοῦς εἶνε πλήρης τοιοῦτων ἀναμνήσεων δὲν ζῆ ἄφελος ἐπὶ τῆς γῆς, καθότι αὐταὶ ἐμπνεοῦσι καὶ ἐνισχύουσι τὴν φαντασίαν του πρὸς μῆρφωσιν ἰδεώδους ὑψηλοῦ, ἄνευ τοῦ ὁποιοῦ ὁ βίος μάταιος καὶ ἐπίπονος, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀβίωτός ἐστιν.

Α. Γ. Μπαρουδζόγλους

Ἐν Ἀμισῷ

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΙΟΥ

Ἐδυναμία! τὸ ὄνομά σου
εἶται γυνή! —

III

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

Εἰς ταῦτα τῇ ἀπὸ τῶν οὔτω
«... Ἕλλη, προσφιλεστάτη
» ψυχῇ μου, γλυκυτάτη μου
» σύζυγος, χαίρω ὅτι γελᾷς,
» χαίρω ὅτι παχύνεις καὶ ἀνα-
» κτᾶς τὴν εὐφρόσυνον ὑγίειαν,

» ὑπὲρ ἧς πᾶσα θυσία δι' ἐμὲ εἶναι δυνατή, καὶ νὰ
» ζῶ ἀποκεχωρισμένος ἐτι μακρὰν σου, οἶμοι! . . .
» Ἄλλὰ πρὸς Θεοῦ!.. φείσθητι!... ὁ ἀγαπῶν ζη-
» λεύει! . . Μακρὰν σου — ἄχ, οἱ ἀπόντες ἐνότε ἐ-
» χουν ἄδικον, κατὰ τοὺς Γάλλους, ἢ μᾶλλον, οἱ
» ἀπόντες ἀδικοῦνται, ὧφειλον νὰ εἴπωσι — μακρὰν
» σου ζῶ μὲ μυρρίους φόβους. Ἐγεῖνα ψοφοδεής,
» διότι εἶμαι . . . ζηλότυπος. Ζηλεύω τοὺς ζεφύ-

ρρους, οτινες παίζουν εις τὸ πρόσωπόν σου . . .
»ζηλεύω τὴν ἡχώ; ἥτις ἐπαναλαμβάνει τὴν γλυ-
»κείαν φωνήν σου . . . Ζηλεύω τὸν ἥλιον, ὅστις σὲ
»θωπεύει καὶ σὲ ζωογονεῖ . . . Ζηλεύω πρὸ πάντων
»καὶ ἐχθαίρω ἄνευ λόγου, τὸν εὐήθη τοῦτον κομ-
»ψευόμενον, ὅστις τολμᾷ . . . νὰ ἐγείρῃ τὸ βλέμμα
»μέχρι σου, τῆς ἱερωτέρας τῆς γυναικὸς τοῦ Καί-
»σαρος καὶ σὲ κηλιδώσῃ διὰ χυδαίας ἐποφθαλμι-
»σεως; ὦ φρίκη! . . . καὶ νὰ ἦμαι μακράν σου καὶ
»νὰ μὴ δύναμαι νὰ ἐμποδίσω τὸ ὄργιον τῆς διε-
»φθαρμένης ταύτης διανοίας, ὅπερ φρονῶ ὅτι με-
»ζήμιόνοι. Συγχώρησόν με, Βαυκίς μου, πλὴν ἀπο-
»κῆρυξον τὸ πετεινάριον τοῦτο, ὅπερ εἰ καὶ νωδὸν
»δύναται νὰ θαλάσῃ ἰσοδύως καὶ δηλητηριάσῃ
»διὰ παντὸς μίαν ὑπόληψιν. Μὴ ἐμφανίζεσαι ἐ-
»νώπιον τῶν βεβήλων ὀφθαλμῶν του, διότι νο-
»μιζῶ ὅτι ἐν βλέμμα του ἀφαιρῆ καὶ ἀπὸ τὴν
»ἀγνότητά σου καὶ ρυπαίνει ὅ,τι ἐπιθυμῆσῃ. Τί
»πᾶ θέλεις; εἶμαι τρελλός, διότι εἶμαι μακρά-
»σου, καὶ ἂν κίνδυνός τις σὲ ἐπαπειλεῖ δὲν δύνα-
»μαι νὰ τὸν ἀπομακρύνω. . .

Ἄχθῆς ἔφαγον γεώμηλα, ἄπερ σὺ ἀγαπᾶς, καὶ
»ἐπιπὸν ἐντὸς τοῦ χρυσοῦ σου κυπέλλου . . . Πλὴν
»οὗποια μελαγχολία, ἀκριβῆς μου Βαυκίς! . . .
»Πάντα περὶ ἐμὲ εἰσὶν ἀτερπῆ καὶ σκυθρωπά. Ὁ
»δουρανός, ὃν ἐπὶ μακρὸν ἐθαυμάζομεν ὁμοῦ κατὰ
»τὰς θερινὰς νύκτας, στερεῖται θεληγῶν διὰ τοὺς
»ὀφθαλμούς μου! Πολλάκις ὅμως ἐν ἄστρον μὲ ἀ-
»πορροφᾷ ἐπὶ μακρὸν, διότι σκέπτομαι ὅτι ἴσως
»τὴν ἰδίαν στιγμήν καὶ σὺ τὸ παρατηρεῖς καὶ
»ρρεμβάζεις ὄνειροπολοῦσα τὰς θωπείας μου . . .
»Πότε θὰ σὲ ἐπανίδω λοιπὸν; ἐντὸς ὀλίγου, ἐντὸς
»ὀλίγου. . . »

Ἡμέραν τινὰ ἔλαβον σύντομον ἐπιστολὴν τῆς
»συζύγου μου, ἐν ἧ μοι ἔλεγε ἐν παρέργῳ ὅτι ἔχει
»κεφάλαιον, ἀλλ' ὅτι ὑπερπεῖ το νὰ μεταβῆ εἰς
»τὸ θέατρον μετὰ τῆς θείας Ἐλεωνόρας. — Ἄ, νὰ
»μὴ ἦσαν πλησίον μου ἀπόψε! ἔλεγε, — νομίζω ὅτι
»θὰ ἦσαν ἀποβλήθῃ διττώς, διότι θὰ εἶχον διπλὰ αἰσθη-
»σεις. »

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἡ τελευταία, κύριε.
»Μάτην ἀνέμεινα ἄλλην, μάτην ἠλπισα, μάτην
»ἔτρεχον εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ὡς τρελλός. Ἡ σύ-
»ζυγός μου παραδόξως πῶς εἴσα, τηροῦσα τὴν ἀ-
»κατανόητον ταύτην διαγωγὴν ἀπέναντί μου. Κατ'
»ἀρχὰς ἠπόρησα, εἶτα τρόμος ἀληθὴς μὲ ἐκυριεύσε
»καὶ ἔσπευσα εἰς τὸ τηλεγραφεῖον ὅπως τηλεγρά-

φήσω πρὸς αὐτήν. Παράδοξοι φόβοι συνείχον τὴν
»καρδίαν μου, τρομεραὶ προαίσθησεις μὲ ἐκυλίνδουν
»καὶ με ἐκύμαινον μεταξὺ τρόμων ἀνεξηγήτων. Ἐ-
»φοβούμην μὴ ἡ Ἑλλῆ μου ἠσθένει, καὶ τότε ἤρχισα
»νὰ τρέμω σύσσωμος. Ἐνῶ διηυθύνονην πρὸς τὸ τη-
»λεγραφεῖον νέα τις ἐμπνευσίς μοι ἐπῆλθε. Διατί νὰ
»ἀναμένω καὶ νὰ μὴ ριθῶ εἰς τὸ πρῶτον ταχύ-
»πλουν σπεύδων ἐπὶ τόπου νὰ πληροφορηθῶ τὴν ἀ-
»λήθειαν;

Καὶ ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον! Διηυθύνονην εἰς τὴν
»οικίαν μου ἐν σπουδῇ, ἐρριψα μερικὰ λευχεύματα
»εἰς μάρσιπον καὶ ἔτρεξα νὰ προφήτῃω τὸ κατ'
»ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἐκπλέον ἀτμόπλοιον διὰ Κων-
»σταντινούπολιν.

Δὲν θὰ σῶς περιγράψω τὰς τακερὰς ἀγωνίας μου
»καθ' ὄλον τὸν πλοῦν. Αὐταὶ δὲν περιγράφονται. Ἐ-
»φανταζόμεν τὴν νεαρὰν σύζυγόν μου νοσοῦσαν — μὴ
»δὲν παρεπονείτο διὰ κεφαλαλγίαν ἐν τῇ τελευ-
»τῆ τῆς; — καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ταύτην ἐγενήθη ἐ-
»ξαλλος, νευρικός, ἀνυπόφορος εἰς τοὺς ἄλλους, ὡς
»μανιακός τις ἐρωτῶν τὸν πλοίαρχον μέχρι πλή-
»ξεως πότε ἠθέλομεν φθάσει, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ
»φθάσωμεν ἀρχήτερα, παρέχων τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἡ-
»μην ὑποχονδριακός τις.

Ἐπὶ τέλος ἡ θαυμάσια πόλις προῦβαλεν εἰς
»τοὺς ὀφθαλμούς μου τὴν χαραυγὴν ἐντὸς ὀμίχλης
»σκοτεινῆς, πλὴν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ συγκοινωνή-
»σωμεν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἐπι-
»τῆς ἀποβάσεως ἀδείας. Ὅλα ταῦτα μοι προῦξ-
»νον ἀφόρητον μάρτύριον καὶ ἔδωκον τὰς πυγμαῖς
»ἐξ ἀδυναμίας, ὅτε ἐπὶ τέλος ὁ ἥλιος, μὲ μεγαλο-
»πρεπῆ βραδύτητα, ὡς νύμφη χωρική, ἐφάνη ὀπι-
»σθεν τοῦ ὀρίζοντος καὶ ὀλίγου δεῖν θὰ τῷ ἐδείκνυον
»τὴν πυγμὴν. . .

Τοιαύτη ἦτο ἡ πυρετώδης ἀνυπομονησία μου.

Πρῶτος ἐπῆδησα εἰς τὴν πρώτην λέμβον πλη-
»ρώνων ἀδρῶς ὅπως ἡ λέμβος μου σκιρτήσῃ ἐπὶ τῆς
»ἀποβάσεως, ὡς λᾶρος ξυρίζων τὰ ὕδατα. Ἀποβάς
»ἤρπασα τὸν μάρσιπόν μου, ἐπέδειξα τὸ διαβατή-
»ριόν μου, ἔλαβον ἄμαξαν καὶ ἐσκίρτησα ἐν ριπῇ
»ὀφθαλμοῦ πρὸς τὴν γέφυραν τοῦ Καρακιοῦ, ὅπως ἐ-
»πιβασθῶ εἰς τὸ διὰ Πρίγκηπον ἀτμόπλοιο. Ἐκεῖ
»μὲ ἔνεμενε πικρὰ δοκιμασία τὸ ἀτμόπλοιον ἐξε-
»κίνη μετὰ μινῶραν. Ἐποδοκρότου ὡς ἔπος ἀνυ-
»πόμονος νὰ θραύσῃ τὸν χαλινὸν καὶ ὁρμήσῃ ἐμπρός.

(Ἀπολυθεῖ)

Βιργινία Π. Εὐαγγελίδου

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Κωνσταντινῆ Τριανταφύλλου

Ἐἰς Παίδεστόν

Πρὸς σὲ τὸ γλυκὺ ὄνομα, πρὸς σὲ τὸν Κωνσταντινόν
»Εὐθύνω ἐν εὐκρινεῖς καὶ ἔμμετρόν μου γράμμα.
»Φρονῶ δὲ δεῖ, πρὸς στιγμήν τὸ ἔργον σου ἀφίμων,
»θὰ ρίψῃς βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ καὶ προσοχὴν σανάμα.
»Ἐἴναι πᾶν ὃ,τι δύναται πεποιημένος τοῦς
»Νὰ δώσῃ ἀντὶ δείγματος φιλίας εὐητητοῦς

Ναί, φίλτατε! εἰς τῆς ψυχῆς ἀείποτε τὰ βάθη
»θὰ θάλλῃ ἡ φιλία σου ὡς κρῖνον ἐν λειμῶνι.
»Δὲν θὰ ἰσχύσωσι ποτε τὰ τὴν μαράντων πάθη,
»Ἄλλ' οὔτε ῥ' ἀφαιρέσωσι τὴν ἔπαρξιν τῆς πόνοι.

Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ βίου μου φροντίδων περισσῶν
»Οὐδέποτε τὸ ὄνομα θὰ λησμονῶ τὸ σόν.

Ὅποτεν ἐκ τῶν κόπων μου ἀναψυχὴν λαμβάνων,
»Ἀφιερῶ τὰς ὕρας μου εἰς γλυκυφθόγγους Μούσας,
»Ὅποτεν ἤχοι μουσικῶν μὲ συγκινοῦν ὄργάνων
»Ἡ εἰς χορῷ εἰσέρχωμαι λαμπροπρεπεῖς αἰθοῦσας,
»Σέ, φίλτατε, εἰς σκέψεις μου ρεμβάζων τρυφεράς,
»Ὡς μόνον ἀντικείμενον θὰ ἔχω τῆς χαρᾶς.

Καὶ ἄν ποτε τῶν στόνων μου ἐξογκωθῇ ὁ Νεῖλος,
»Ἡ πρόωρα καταληθῶν ὑπὸ χερσῶν ψύχους,
»Ἄν ἔτι πρὸς τοῦ μνήματος παρασυσθῶ τὸ χεῖλος,
»θὰ ἀναζήσω θεριάσθεις εἰς τοὺς γλυκεῖς σου ἤχους.
»Πᾶσα φωνὴ σου πρὸς ἐμὲ ἢ λέξις ἐπὶ τῆς
»Γλυκῆ θὰ ἦναι βάλσαμον ἀσπίδος μου πληγῆς . . .

Ἡ Μοῦσα μου εἰς ἐκστασὶν ἐνθουσιῶσα χαίρει
»Καὶ διακόπτει πρὸς στιγμήν τὸ λυγρὸν τῆς φῶμα.
»Μακρὰν ἐμοῦ εἰς ἄγνωστα περιπλαῦται μέρη
»Καὶ φαίνεται περικαλλῆς ἀναζητοῦσα πλάσμα.
»Νὰ εἶρῃ τὴν εἰκόνα σου περᾶ εἰς Παίδεστόν,
»Τὴν συναντᾷ, ἀλλ' ἐχούσαν τὸ στόμα τῆς κλειστόν.

Μήπως σὲ συνεκίνησα, καλέ μου Κωνσταντίνε,
»Καὶ σὲ κρατῶ εἰς ρεμβασμὸς τοῦ στήθους σου ὁ κτύπος;
»Ἡ μήπως ἡ φιλία μας πολλὴ ὀλίγη εἶναι
»Καὶ δι' αὐτὸ τὰ χεῖλη σου σιγῶσι περιλύτως:
»Πλὴν τότε δέξαι ἀντὶ αὐτῆς ἐσέραν, τιμολογῆ,
»Καὶ πρόσσελθε τὰ γίνωμεν, ἂν θέλῃς . . . ἀδελφοί!
»Ἄλυσ

Ἐν Κεραισσῶντι

ΜΗΝΙΑΙΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἡ ἐπίδειξις, γενικὴ τῆς ἐπιδείξεως. — Φύσις καὶ
»ἄνθρωπος. — Καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις Πύραν.

Εἶναι κατὰ μέμησιν τῆς φύσεως, εἶναι τοῦ ἀνθρώπινου
»ἐγωῖσμοῦ ἴδιον; Εἶναι ἀπόρροια στενοῦ συνύκταστος ἀμοφ-
»τέρων τούτων;

Ἄγνωσθ μὰ τὴν ἀλήθειαν πῶς ἀκριβέστερον ἀριζεῖ ν' ἀ-
»ποδοθῇ ἡ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἰδιὰ παρατηρουμένη
»τάσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ἐπιδεικνῆσθαι. Ἐἴτε ὡς μο-
»νάς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, εἴτε ὡς μελὸς αὐτῆς μετέχον τῆς καθό-
»λου ζωῆς καὶ κινήσεως, εἴτε ὡς γυνὴ ἀσημῶς, εἴτε ὡς ἀ-
»νήρ κατέχων κᾶπλιαν θέσιν μεταξὺ τῶν ὀκλύων του, εἴτε
»ὡς μαθητὴς σχολαίῳ, εἴτε ὡς διδάσκαλος, εἴτε ὡς δεσπότης,
»εἴτε ὡς ἀπλοῦς ὑπηρετῆς, παντοῦ καὶ πάντοτε ἀγαπᾷ ὁ ἄν-
»θρωπος νὰ ἐπιδεικνῇ ὅ,τι καλὸν ἔχει παρὰ τῆς φύσεως ἢ
»τοῦ καλὸν νομίζει δεῖ ἐπραξῆ. Ἡ τὰς αὐτῆ ὑπόκειται
»κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους; εἰς αὐτοῖς μέσῳσι, κατ'
»αὐθῶν, θὰ ἔλαβῃ τῆς, λόγον πρὸς τὰς ἀνυψώσεις τῆς στήλης τοῦ
»ὕδατος βαινούσας, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν ἀνα-
»μένει τὰ κινεῖα καύματα ὅπως ἐξαρθῇ εἰς τὴν ὑψίστην βαθ-
»μίδα τῆς κλίμακός τῆς, διότι ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Μάτιος ἔχει
»φθάσει ἤδη εἰς τὸ nec plus ultra τῆς ἐγώϊστικῆς αὐτῆς
»ἀνάδοξο, μὰ δὲ μὲ τὰ ῥῶα, τοὺς ταπεινοὺς μενεξέδες, τοὺς
»υπερηφάνους κήνους καὶ τὴν ἄλλην ἐκθεσὶν τῶν καλλονῶν
»τῆς φύσεως βλέπει ὁ Μάτιος καὶ τὴν μεγάλην ἐκθεσὶν τοῦ
»ἀνθρώπινου ἐγωῖσμοῦ, τὴν ὑπὸ πακίλας μορφᾶς ἐκδηλου-
»μένην.

Ἠράγεται δὲ οὐδέποτε ὁ ἀνθρώπος τείνει πρὸς τὴν ἐ-
»πίδειξιν ὅσην κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. Ἐὰν καὶ μόνην
»τὴν ἐνδυμασίαν μας θελήσωμεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, δὲν
»θὰ δυσκολευθῶμεν νὰ ἀμολογήσωμεν ὄλη, γυναῖκες καὶ ἄν-
»δρες; νέοι καὶ γέροντες, ὅτι ὁ Μάτιος; μὰς κινεῖ εἰς μείζονα
»ἐπιμέλειαν, εἰς μείζονα φροντίδας περὶ τὴν ἐξωτερικὴν μας
»περιβολήν. Μία ἀπόπειρα αὐτοκτονίας ἐσημειώθη τελευ-
»ταίως εἰς τὰ ἐφημερίδα; καὶ δὲν ἠζιῶθη οὐδὲ δύο σχο-
»λίω, ἂν καὶ τὸ ἐλατῆριον αὐτῆς ἦν ἐνδεικτικώτατον τῆς
»εἰς πάντα ἀνθρώπων ὀρμεμψύτου τάσεως πρὸς τὸ ἐπιδει-
»κνῆσθαι. Εἶς ὑπηρετῆς παντοπωλείου, μικρὸς καὶ ἀ-
»σημῶς ἐν τῇ ταπεινῇ του ὑποστάσει, ἦλθεν εἰς ἔριδας πρὸς
»τὸν κύριόν του καὶ ἀπεπειράθη νὰ θίῃ τὴν εἰς τὰς ἡ-

μέρας του, ριπτόμενος εις τὰ ἔλκυστικώτατα κύματα τοῦ Βοσπόρου. «Ὅταν ἀνεκλήθῃ εις τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τόσον ἄνωρς εἶχεν ἀπογοητευθῆ, καὶ ἠρωτήθῃ περὶ τῶν αἰτίων τοῦ κινήματός του, δὲν εἰδείσκει νὰ δολιχθῆ ἀφελέστατα ὅτι ἐρρήφθῃ εις τὴν θάλασσαν διότι. . . ὁ κύριός του δὲν τῶν ἔκαμε καινουργίαν ἐνδομασίαν. Ὁ μικρὸς παντοπώλης ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ εφάνῃ καὶ αὐτός, νὰ μετάτλη ὡς ἄνθρωπος, εις τὴν γενικὴν ἐρωτήσιν τῆς ἀθροιστικῆς ἐπιδείξεως καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ὁ σκληρός του κύριος κατεδίκαζεν αὐτὸν ἐν τῇ «ἀφανεῖα», ἀπεράσιον νὰ τερατίσῃ τὸν βίον του. Εἰς τὴν καθολικὴν πανήγυριν τῆς περιβαλλούσης φύσεως, εις τὴν ὀργιάζουσαν ἐπιδείξιν τῶν θαυμάτων τοῦ λαμπροφρομένου Μαΐου, ἔβλεπεν ἑαυτὸν ἀποτελοῦντα μὲ τὰ ἀκάθαρτα καὶ εἰς ῥάκη πίπτοντα ἐνδύματα τοῦ ζωηρὰν παραφωνίαν, ἀδ' ἣς προτύπῃτε τὸν βίον τοῦ Βοσπόρου.

Πόσαι δεσποινίδες θὰ ἦσαν ἔτι μοι ν' ἀκολουθήσωσι τὸν μικρὸν παντοπώλην τοῦ Βοσπόρου δὲν ἐστεροῦντο τῶν μέσων τοῦ εἶς τὰ καταστήματα τοῦ συμμοῦ τακτικῆς κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον προσκυνήματος, ἢ ἐάν, ἔλλείψῃ στολήσιν θερματικῆς, δὲν εἶχον ὡς ἀντάλλαγμα νὰ ἐπιδείξωσι τὰ φυσικά των θέλητρα, λακκού, ἀλαβατρίνους ὑπερηράνους βασταζόντας ὥραιας κεφαλάς ἢ βραχιόνας καλλιτέχνης φιλαρέσκως ἐπιδεικνυμένους· κίττων ἄραχ νυφάντων χειρῶν, ἔγω καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀνταποκριθῶσιν καθ' ὅλα πρὸς τὰ τοῦ συμμοῦ κελεύσματα ;

★

Εἰς δύο αἰθούσας τοῦ ἐν Στζουρδερμιά φωτογραφείου Ἀβδουλλάχ ἐστεγάσθησαν καὶ ἐφέτος τὰ προϊόντα τῶν ἐν τῇ θείῃ τέχνῃ τοῦ Ἀπελλοῦ ματὰ ζήλου καταγινόμενων ἄρασιτεχνῶν μας, ἄρκετῶ δὲ κόσμος συνέρεε καθ' ἐκάστην περιεργαζόμενος τὰ καλλιτεχνικὰ ἐκθέματα. Οἱ ζωγράφοι εἶναι καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι. Οὐδὲν ἄπορον λοιπὸν εἶναι τὸν Μάϊον εἰσελεῖν καὶ αὐτοὶ ὅπως ἐπιδείξωσιν εἰς τοὺς ἄλλους ἄνθρώπους ὅτι καλὸν ἐνόμισαν ὅτι προῆλθεν ἀπὸ τῆς ἄρας· τοῦ χρωστῆρός των. Εἶναι καὶ ἡ ἐκθεσις αὐτῆ μίᾶ ἐκδήλωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιδεικτικῆς καὶ ὡς τοιαύτην εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ τὴν ἀνεχώμεθα κατ' ἔτος ἀγγογύστως· καὶ νὰ πλέκωμεν πλουσίους στεφάνους εἰς τοὺς ἐκθέτας. Ἐκ τῶν τεχνικῶν μας ὅσοι ἐπισκέφησαν τὴν ἐκθεσιν καὶ κατελήφθησαν καὶ αὐτοὶ—φυτικῶ τῶ λόγῳ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος νὰ ἐπιδείξωσιν ὅτι τὴν ἐπισκέφησαν καὶ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσωσι περὶ τέχνης, καλεῖ δὲν ἐτόλμησε νὰ ὀπλιθῆ μὲ ἀρκετὴν παρησίαν καὶ εὐκρίθειαν ὅπως εἴπῃ ὅτι τὸ Salon αὐτὸ εἶναι κοροῖδα Salon καὶ ὅτι εἶναι ἐντροπῇ ἐν μέσῃ Κωνσταντινουπόλει νὰ αὐτοκοροῖδευόμεθα τόσον ἀτυστολως. Σὰς βεβαιῶν ὅτι ἐάν τὸν προσελθῆ μᾶλλον δὲν ἦν ἔγῃ τὰς πύλας τῆς ἡ ἐκθεσις αὐτῆ, ἡ τέχνη δὲν θὰ εἰζημιούτο, τὸν αὐτὸν μάλιστα θὰ ἤλιπεν ὡφελείας, τῶν μυστῶν καταγινόμενων μὲ περισσοτέραν μετριοφροσύνην εἰς τὴν θεράπειαν τῆς.

Δὲν θέλω νὰ εἰσαθῶ εἰς λεπτομερείας, διότι τὸ θεωρῶ ἀ-

νάξιον τοῦ κόπου. Ἄλλως τε μεταξὺ τῶν ἐκθετῶν ὑπάρχουσι ὀνόματα ἀπολαφῶντα πολλῶν συμπαιθῶν παρὰ τῇ κοινω- νία μας, θὰ ἦτο δὲ ἀγενὲς ἐκ μέρους μου νὰ κατέλθω ἐνταῦθα εἰς λεπτὰς ἀναλύσεις τῶν ἐργῶν των. Κακὸς γὰρ ἀντιγραφῆ ἢ ἀπλατ' ἀσπυδαὶ δὲν εἶναι βεβαίως ἀξία νὰ φιλοδοξή- σῃσι βραβεῖα. Πλὴν ὀλίγων πινάκων, δυναμένων χωρὶς νὰ ἐρυθριάσωσι νὰ ἐμφανισθῶσι εἰς εὐρυτέρους κύκλους τῆς ζω- γραφικῆς τέχνης, τὰ λοιπὰ τῶν ἐκθεμάτων εἶναι ἀνάξια λόγου, ἐξετέθησαν δὲ διὰ νὰ ἐφυγοῦραρον ὅχι τότε αὐτὰ ὅση μερικὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἀρέσκειται πᾶς τις ν' ἀνα- φέρῃ ματ' ἐπαίνων, ἀνατρέχων διὰ τῆς φαντασίας του εἰς τὰ θέλητρα τῶν κατόχων των.

Ὅτω δὲ τοὺς πλείστους τῶν ἐκθετῶν μας ἀμφοτέρω τῶν φύλων θὰ ἠδύχηται τὴν ἐμπνευσιν τοῦ τραλλοῦ ἐκείνου ζωγράφου, ὅστις μετασχῶν διαγωνισμοῦ νινος ζωγραφικῆς ἐθέθεισιν ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἔργου λευκὴν θρόνην μὲ τὴν πομπώδη ἐπιγραφὴν «Ἡ διάδοσις τῶν Ἑβραίων διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης».

- Ποῦ εἶναι ἡ θάλασσα ; τὴν ἠρώτησαν οἱ ἑλληνοδίκοι.
- Ὑπεχώρησε πρὸ τῆς ῥάβδου τοῦ Μωϋσέως διὰ νὰ περάσουν οἱ Ἑβραῖοι.
- Καὶ ποῦ εἶναι οἱ Ἑβραῖοι ;
- Νᾶταν κι' ἄλλοι ! . . . πέρασαν τώρα.
- Τότε ποῦ εἶναι οἱ Αἰγύπτιοι ;
- Δὲν ἔφθασαν ἀκόμη.

Τοιαύτη ἐμπνευσις εὐχομαι ὀλοφύχως νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὰ «Salon» (;) τοῦ προσχούστος ἔτους.

Κ. Γ. Μακρίδης.

ΧΩΡΙΑΝΑΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙΣ

Ο ΓΑΜΒΡΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Ὁ Μῆτρος εἶνε τριάντα χρόνων νέος· δὲν εἶνε οὔτε κοντός, οὔτε πάλιν ὑψηλός· ἀνάστημα ἀνάλογον τὸ πρόσωπόν του εἶνε ὀλίγον κοκκινωπὸν καὶ γυα- λιστερόν· ἔχει μέτωπον πλατὺ, ὀρθαλμούς· καστα- νούς σκιαζομένους ἀπὸ ὄφρυς μελανὰς, καὶ μύτην ὀλίγον μακροτέραν τῆς συνήθους. Ἦ ἀκατσαρὰ μαῦρα μαλλιά του καὶ τὸ παχὺ μουστάκι του, μαῦρον καὶ αὐτό, ἐταίριζαζον πολὺ μὲ τὸ ὄλον πρόσωπόν του καὶ τοῦ ἐδίδον ἑκφρασίαν ὠρῶν διαφέρουσαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοῦ χωριοῦ συνομηλικούς του μὲ τὰ ἡ- λιοκαμμένα πρόσωπα καὶ τὰ βυτιδιωμένα μέτωπα.

Ὁ Μῆτρος εἶνε τὸ καλῆτερον παιδί τοῦ χωριοῦ μας. τὸ λέγουσιν αἱ μητέρες ποῦ ἔχουν κορίτσια γιὰ πανδρεία· ὅχι διότι δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι νέοι μὲ ἰδικὸν τους μπακάλικο, εὔμορφοι, μὲ τριάντα γρό- νια, μὲ κρέτιτο στὸ παζάρι καὶ στὴν χώρα, μὲ ἠερήφανο μαῦρον μουστάκι, ἀλλὰ διότι τὰς ἀ- ρέσουν ὁ τέλος πάντων ὅλα τὰ φερσίματα τοῦ ζηλειμένου Μῆτρος. Ὁ Μῆτρος ἀφ' ὅτου ἐγεν- νήθη μέχρι σήμερον ὀλίγας φορὰς εἶδωκεν ἀφορμὴν σταῖς ἀχαλίνωταις γλώσσαις τῶν γυναικῶν καὶ σταῖς ζηλιάρικαῖς τῶν ἀνδρῶν, νὰ λυθοῦν εἰς βάρ- ος του, καὶ νὰ ἀκουσθῆ τὸ ὄνομά του σταῖς πόρ- ταις τῶν μαγαζιῶν καὶ στοὺς μπάγκους τῶν μαγαζιῶν· μόνον ἅμα ἠγεννήθηκε τὸ ἐκτελέθησεν ἡ μαμμὴ ἀπὸ σπίτι· σὲ σπίτι πῶς ἐγέννησεν ἀρσε- νικὸ ἢ κυρὰ Παναγιώταινα, καὶ γιὰ τὸ τάξιμον ποῦ ἔχει στὸν ἅγιον Δημήτριον, μιά φορὰ ποῦ -ε- κινδύνευσε ἀπὸ ποῦντα τὸν χειμῶνα, θὰ τὸ ὄνο- μάσῃ Μῆτρο· δευτέρη φορὰ ἀκούστηκεν ἅμα πρω- τοάνοις ἰδικό του μπακάλικο· καὶ δύο ἄλλαις φο- ραῖς ποῦ ἐμέθυσε καὶ αὐτός σὰν ἄνθρωπος· τὸν ἐ- γνώριζαν μόνον ὡς καλὸ παιδί τῆς δουλειᾶς καὶ δὲν ἀνέφεραν τὸ ὄνομά του γιὰ σχόλια καὶ γέλοισ, ἐκ- τὸς ἀπὸ μερικούς ζηλιάριδες οἱ ὅποιοι τὸν εὑρισκον ὀλίγον κοντόν· ἅμα ὅμως ἐφθασε τὰ τριάντα καὶ ἔ- γινε καλὸς γαμβρός, τὸ πρῆγμα ἀλλάξε καὶ τὸ ὄ- νομα τοῦ Μῆτρος συχνὰ ἠκούετο μέσα εἰς τὰ σπῖ- τια καὶ ἐπάλλωνε εἰς τὰ στόματα τῶν πεθερῶν.

Ὁ ταραμάς, ποῦ φέρνει κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Πόλιν καὶ τὸ μαῦρον χαβγιάρι ποῦ ἔφερε προπέρυσι πέντε σωσταῖς ὀκάδες ὁ Μῆτρος, καὶ τὰ τυριὰ του ἔγιναν γλυκύτερα ἀπὸ κάθε τι γλυκὸ γιὰ πολ- λὰ σπίτια· ἅμα φθάση κανένα καίκι ἀπὸ τὴν Πόλιν ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχη καὶ παραγγελιὰ τοῦ καλοῦ μας· τὸ λίγο λίγο μία μπάλα μπακαλλιᾶρο, με- ρικὰ σακκιά ῥύζι καὶ καφὲ καὶ ζάχαρι θὰ ξεφορ- τωθῆ στὸ τελωνεῖον τῆς χώρας γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Μῆτρος· καὶ τρέχει ὁ καλὸς καὶ ζητεῖ νὰ τὰ παρα- λάβῃ μὲ ἀνασκουμπωμένα μανίκια μίαν ὠραν ἀρ- χήτερα. Αἱ δουλειαις πάνε καλὰ ἀφ' ὅτου μάλι- στα ἠδύχηται τὸ περιεχόμενον τοῦ μαγαζιῦ καὶ κατὰ ἔν εἶδος· οἱ μουστεριδες ἔπαιναν πολλὰς φορὰς τὰ λόγια μεταξὺ των καὶ μὲ τὸν ζηλειμένον μαγαζάτορα οἱ ἐνδιαφερόμενοι πατέρες, καὶ ἐκου- ράζετο ἡ γλώσσα καὶ μερिकाῖς φοραῖς μάλιστα

γιὰ νὰ ἦκεῖνο ποῦ ἤθελε ἡ γλώσσα, ἐχρειάζετο ἐσωτερικὸ κεντρί· ἕνα ρακί δὲν θὰ ἦγινε α- σχημα γιὰ κάθε κλεισμένη καὶ ἀνοικτὴ ὄρεξι· πάντα κέρδος εἶνε· ἕνας λοιπὸν μπάγκος ἐστήθη ἕνα πρῶτον στολισμένος μὲ δέκα μπουτλίκις κρασί, ρακί, ροῦμι, κονιάκ, τσίπουρο, μέντα· ἀλλὰ μὴ νομίση κανείς σας ὅτι ἔπιπε συχνὰ καὶ ὁ Μῆτρος· ὅσο ἠμποροῦσε καὶ ἠθελε μὲ τρόπο τὸ ἀπέφυγε· δὲν ἠθελε νὰ πιῇ οὔτε γιὰ ξεκουρασιά.

Τακτικώτερος ἄλλος νέος δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ χωριὸν, κατὰ τὰ λόγια τῶν μητέρων· τὸ τακτι- κώτερος οἱ ζηλιάριδες τὸ ἠθελαν κούτοτερος· αὐτὸ δὲν μᾶς μέλλει· ἡ ζήλεια εἶνε ἀρρώστια μὲ παραμι- λητὰ· ἅμα ἔξημέρωνε ἡ μέρα καὶ γλυκοχάραζε, ὁ Μῆτρος κατέβαινε στὸ μαγαζι. Ὅταν δὲν ὑπῆρ- χον πολλοὶ μουστεριδες ἐφθανε γιὰ τὴν δουλειὰ ὁ μικρὸς παραγουῖός του, τὸν ὅποιον εἶχε πρὸς δέκα μετζήτια τὸν χρόνον, καὶ ὁ ἴδιος ἐκάθητο εἰς τὸ λεγόμενον γραφεῖον ἀριθμῶν τὰς μωρισμένας σελί- δας τῶν καταστίχων του καὶ φομαῶν φόβερον μείθεος παλαιὸν ναργικιλέ· τὸ μεσημέρι ἔτρωνε τὸ ψωμιτύρι του ἢ κανένα παστό χωρὶς κρασί καὶ μόνον τὸ βράδυ μ'εγείρουσε, γιὰ πολλούς καὶ διαφόρους λόγους οἰκονομίας καὶ ἐλαφροστομαχιᾶς· ἅμα ἔκλειε τὴν νύκτα τὸ μαγαζι ἀνέβαινε ἴσα σπίτι του· δὲν ἐσύχναζε ἔστα καφφεινὰ ὅπως ἔ- καναν οἱ ἄλλοι νέοι τοῦ χωριοῦ κατὰ τὴν ἀργίαν των καὶ τὰς ἑορτὰς, διότι ἕνα γρόσι σὰν ἐξώδευε τὴν ἡμέραν γιὰ κέφι τοῦ ἀέρος, θὰ ἐγίνετο ἡ σοῦμα τὸν καθέκαστον χρόνον 365 γρόσια καὶ εἰς δύο χρόνια 730, καὶ αὐτὰ δὲν εἶνε χωρατὰ. Κάμικια Κυριακὴ ἢ ἑορτὴ δὲν ἐξημέρωνε χωρὶς νὰ εὕρη τὸν Μῆτρον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ψάλλον- τα ἐκ τοῦ στασιδίου τοῦ χαμηλοφῶνος· πρὸ τοῦ ψάλτου τὸ σχετικὸν τροπάρι, καὶ προ- φέροντα ποῦ καὶ ποῦ τοῦ ἀναγινώσκοντος· τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον ἱερέως κατὰ τινὰς λέξεις διὰ νὰ δεικνύῃ εἰς τοὺς πέριξ τὰς σοφὰς γνώσεις του καὶ τὴν εὐλάβειάν του εἰς ὅλους. Πάντοτε τοῦ ἔμεινε καιρὸς πρὶν ἀπολύσῃ ἡ ἐκκλησία νὰ σκεφθῆ μίαν στιγμὴν καὶ γιὰ τὴν πούλησι τῆς ἐβδομάδος καὶ νὰ δώσῃ πληροφορίας εὐχαρίστους γιὰ κάθε τι εἰς τὸν πλησίον του στεκόμενον, καὶ δὲν ἐξέχανε ποτὲ τοῦ νὰ βάλῃ χωριστὰ καὶ ξεπέρεσμα ἀπὸ τοῦ δίσκου μίαν πεντάρικα γιὰ τὴν σακᾶτη τῆς πόρτας.

κυριών. Τὴν λογοδοσίαν τῶν πεπραγμένων πᾶν ῥηθῆς ἀνεγνω δ̄ διευθυντὴς τῆς μουσικῆς Σχολῆς καὶ γνωστὸς μουσικολόγος κ. Γ. Παπαδόπουλος, τὰ δὲ ὑπὸ τῶν μαθητῶν καλλιφώνως ψαλέντα διάφορα ᾄσματα, μετὰ γλυκύτητος καὶ ἁρμονίας, κατέδειξαν τὴν τελεσφόρον ἐργασίαν τοῦ ἐαυτοῦ γυναικίου Μουσικοῦ Συλλόγου, ὅστις τὸσφ ὀφειλοῦ καὶ ἡθηκοῦ σκοποῦ στυλάζεται.

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος. Ἐπίσης ἐπιβάλλουσα καὶ ἀριπρεπὴς ὥς πάντοτε, προεδρευομένη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ ἀκαμάτου ἡμῶν ἐνάραρχου ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἢ ἐπέτειος τελετὴ τοῦ ἐν τῷ Πέραν Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου, τοῦ ἀδέξαντος τούτου τῶν παρ' ἡμῶν σωματείων, ὅστις τοσαύτην κέκτηται αἴγλην παρὰ τοῖς τῆς Ἑσπείας σοφοῖς. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Φιλολ. Συλλόγου ἐσφυκτικῶς κατὰ μέρους ἀπέρου κλήθους συγκεντροῦντος ὄλην σχεδὸν τὴν παρ' ἡμῶν ἀριστοκρατίαν τῶν τε γένους καὶ τοῦ πνεύματος, παρουσίαζε θέαμα οὕτως ἐπιβάλλον, ἐν τῷ μέρει τοῦ οἴκου λιγεῖα ἀντήχουσεν ἢ φωνὴ τοῦ τε προέδρου κ. Μιχ. Παλλίδα δόντος συντόμως ἅμα καὶ γλαφυρῶς τὴν ἐκθεσὶν τοῦ λήξαντος συλλογικοῦ ἔτους καὶ ἢ τοῦ ῥήτορος τῆς ἡμέρας κ. Μ. Ἀθηντοπούλου μετὰ τῆς συνήθους αὐτῶν εὐφραδίας καὶ καλλιπῶς χέριτος ἅμα δὲ καὶ ἐνδριθείας πραγματευθέντος περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς συγκροτοῦ παιδεύσεως. Κατὰ τὸ πέρασ τῆς τελετῆς ἐπὶ τοῦ ἐσχάτως κομισθέντος ὡς γνωστὸν ἑξαίσιου τότε μέγεθος καὶ τὸ κάλλος μουσικοῦ ὄργανου τοῦ Συλλόγου, ἐξετελέσθη ὕμνος, λαμπρὰν ἐπιθεὶς τὴν κορυφαίαν τῆς μουσικῆς τελετῆς. Τὸ μὲν γαλοπρεπὲς τὸν τε ἦχον καὶ τὴν θίαν καὶ καὶ μὴν ἀδυσσώσπλαγχνον διὰ τε τὸν πλοῦτον καὶ τὸ βῆθος τῶν ἦχων του μουσικὸν ὄργανον ἐνεποίησε βαθεῖαν τὴν ἐντύπωσιν, καθότι νομίζει τις ὄντως ἀκούων τὰς πλουσίας αὐτοῦ διαπάλλεις

ὅτι ὁδὸν μίαν μόνην, ἀλλ' ἅπασαι ὁμοῦ αἱ Μοῦσαι ᾄδουσι καλλιφώνως, κεκρυμμένα ἐντὸς αὐτοῦ.

Αἱ σταχυολόγοι τοῦ Millet. Ὁ κ. Δ. Τρυφίδης πρὸ πολλοῦ συστηματικῶς μελετῶν καὶ ἀνευδοτῶς καταγιγνώμενος εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἐξέθηκεν ἐσχάτως εἰς τὸ ἐν Φαναρίῳ βιβλιοπωλεῖον τῶν ἀδελφῶν κ. Καλλιφρόνων ἀντίγραφον εἰκόνων τοῦ γαλλοῦ ζωγράφου Jean Francois Millet, κοσμοῦσης αἴθουσας τοῦ Λούβρου. Ἡ εἰκὼν, εἰλημένη ἐκ τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, παριτεῖται γυναῖκα σταχυολόγους. Εἰς τὸ ἀντίγραφον ὁ φέρεται καλλιτέχνης κατώρθωσεν ὅσον ἀποδώσει ἵκαν ἐπιτυχῶς τὸν χρωματισμὸν καὶ τὴν ὄλην τοῦ πρωτοτύπου σκηνογραφίαν.

Ἐπιμεθε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν κτλίστα ὅτι ὁ ὁμογενὴς ζωγράφος ἐπιφυλάσσεται μετ' οὐ πολλὴν νὰ παρουσιάσει ἐργα πρωτότυπα, διὰ τὰ ὁποῖα τρέφωμεν τὴν γλυκερὰν ἐλπίδα ὅτι θὰ κοσμῶσιν αἰθούσας καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων.

Εἰς τὴν πεζότητα δ' ἤτις ἀσφυκτικῶς μᾶς περιβάλλει, τοιαῦτα καλλιτεχνικὰ ἰδιοφυεῖα δέον ἐνθέρμως νὰ ἐνθαρρύνονται.

Τὰ θαύματα τοῦ Φασουλιῆ. Θαύματα ἀληθῶς ἐπιτυχίας παρουσιάζει καὶ ἀφίτος ὁ ἀριστος πρίγματι εἰς τὸ εἶδος τοῦ θίασος νευροπαθῶν τοῦ κ. Ἄθ. Μούτσου ἐγκληθῆς ἐν τῇ Ἑπταλόφῳ τοῦ Πέραν. Ὁ θαυμαστὸς Φασουλιῆς, ζωρὸς καὶ ἀκατάβλητος, πρωτεύει πάντοτε εἰς τὰς παραστάσεις ταύτας, αἵτινες ἐνσπείρουσι θυμηθῆ ἠλαρότητα εἰς τὸ πολυπληθές πάντοτε ἀκροατήριον. Συνιστῶμεν θερμῶς τὸν καλλιτέχνην εἰς τὸ εἶδος τοῦ κ. Μούτσου καὶ τὰς φαιδρῶτάς παραστάσεις του.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΔΟΥ
Κουρσοῦμ-Λάν ἀριθ. 3

ΕΠΙΦΥΛΙΣ

A. B. ΣΤΕΡΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ ῥωδικοῦ)

III

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

— Παρατήρησον, παρατήρησον, τέκνον μου, —εἶπεν ἡ Κλεοπάτρα, ἀναγκαλιζομένη τὸ παιδίον καὶ παρατηροῦσα καὶ αὐτὴ ἐπίσης τὴν φωτογραφίαν.

— Μάλιστα, τὸ πρόσωπον τοῦτο δὲν ἀπατᾷ, —ἐξηκολούθησεν αἴρνης ὡς ἂν νὰ ὠμίλει καθ' ἑαυτήν. —μάλιστα, τὸ ἄτμον τοῦτο ἦτο ἄνθρωπος ἀγαπήσας πολὺ καὶ μὴ γνωρίσας οὔτε μίαν στιγμήν ἀναπαύσεως. Εἶναι δυστυχῆς καὶ ἂν τις εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ στερήσῃ τὴν ζωὴν του, —εἶ. ναι οὕτως. Ἴδου αὐτὰς οὐκ ἔτι θλιβεροὶ ὄφθαλμοί, οἵτινες μὲ καταιδύωσιν κατὰ τὰς μακρὰς καὶ ἀύπνους νύκτας!

ὠμίλει ὡς ἂν νὰ εὐρίσκειτο εἰς τὸν παροξυσμὸν ὑπνοβασίας, καὶ αἴρνης ἀποσπασθεῖσα τῶν σκέψεών της, παρετήρει μὲ πεφοβισμένους καὶ ἐκπληκτους ὄφθαλμούς.

— Τί μὲ παρατηρεῖ; τοιαυτοτρόπως, τέκνον; Μήπως εἶπον ὅτι πταίω διὰ τὸν θάνατόν του; Τί τάχα; πιθανὸν καὶ νὰ πταίω. . . Ἐγὼ φλυαρῶ ψεύδη. . . μὴ εἶπες τίποτε εἰς κανένα — ἀς μείνη μυστικὸν ἀναμεταξύ μας. . . Ἄλεις, ἀγαπητόν μου παιδίον, μὲ λυπεῖσαι; Δὲν πιστεύεις ὅτι πταίω; Ἐὰν ἤξευρες, πόσον μοι εἶναι ἀκριβοῦς ἡ παιδική σου ἀγάπη. Ἀγάπα με, λυπήσου με, παιδί μου! . . .

Ἡ Κλεοπάτρα ἔλαιεν, ἔθώπευε τὸ παιδίον καὶ ἐψιθύριζε τι, τὸ ὅποιον ἦτο ἀκατάληπτον εἰς αὐτόν, ἐκεῖνος ὅμως ἦτο πολὺ εὐτυχῆς διὰ τὴν ἀφροσύνην της. Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐνωσῇ τοὺς λόγους της, ἀλλ' ἔαν αὕτη διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν εἶχε φανεύῃ τὸν σύζυγόν της; Ἦ. Τώρα πλέον καὶ αὐτὸς θὰ προσπαθῇ νὰ μὴ κοιμᾷται τὰς νύκτας. ἀς ἀνησυχῶν καὶ αὐτὸν οἱ θλιβεροὶ ὄφθ. λμοὶ τοῦ νεκροῦ. Θὰ προσεῦχεται δι' αὐτὸν καὶ δι' αὐτὴν ἐπίσης; ἢ προσεῦχῃ του θὰ ἐλαφρύνῃ τὴν λύπην της.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

8 ἀριθ.—Μπακτσέ-Καποῦ—ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως συγκυαταδατικὰς, φωτογραφικὰ μηχανὰ νωτῶτων καὶ τελεσιτάτων συστημάτων, ἀμερικανικῆ, ἀγγλικῆ καὶ γαλλικῆ.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρίστων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαίτερας παρασκευῆς Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἢ δωδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2	»
	9		X	12	8	»	»

Πλουσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ. ἐκάστη καὶ μὲ ἰδιαίτερας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγάλας ποσότητες. Ἡλεκτρικὰ συσκευαί, τηλεσκόπια, δίοπτρα, κτλ.

Ὀδηγίαι διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεὰν εἰς ὅλους

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέραν—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνη κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὔ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.